

ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ФАХІВЦЯ У КОНТЕКСТІ ЛЮДИНОЦЕНТРИЗМУ

Євгеній Кійко, Наталія Беляєва (Полтава)

У сучасному суспільстві професія «менеджер» набуває все більшої популярності, безперервно зростає потреба у високо компетентних управлінських кадрах. Відмінною рисою діяльності менеджера є те, що проходить вона в безпосередньому контакті з людьми: він організовує ефективну роботу підлеглих, спілкується з керівником і колегами, організовує взаємодію різних суб'єктів управлінсько-педагогічного процесу, активно включаючись в соціальні взаємини. Чим якісніше він буде підготовлений до цього, тим успішніше буде його професійна діяльність.

Сучасний менеджер-професіонал повинен володіти не просто високим рівнем спеціальних знань і умінь, але також бути компетентним і технологічним у галузі людських відносин. Саме тому дослідження питань соціальної компетентності менеджера має особливу актуальність.

Соціальну компетентність особистості розглядають класики психології у контексті розвитку соціальних якостей під час професійної діяльності (Б. Ананьєв, Л. Виготський, О. Леонтьєв, С. Рубінштейн та ін.); закономірності розвитку особистості під впливом соціального середовища та виховання вивчали О. Асмолов, П. Гальперін, І. Мирна, Л. Мітіна, О. Сухомлинська та ін. Професійна діяльність менеджера та його взаємодія з підлеглими стали предметом досліджень П. Ф. Друкера, Дж. Кейнса, Е. Мейо, Лі Якокки, М. О. Бесєдіна, Є. І. Ходаківського, Ф. І. Хміля.

Саме людиноцентризм діяльності менеджера визначає важливість володіння ним соціальною компетентністю.

Як зазначає академік В. Г. Кремень, людиноцентризм – це філософія гуманістично-орієнтованого підходу до соціальних відносин і особистості,

за якої головною цінністю виступає людина, її розвиток, самореалізація [1, с. 21].

Соціальну компетентність в загальному вигляді можна визначити як інтегративну особистісне утворення, що включає знання, вміння, навички та здібності, що формуються в процесі соціалізації та дозволяють людині швидко і адекватно адаптуватися в суспільстві і ефективно взаємодіяти з соціальним оточенням [2].

Для менеджера соціальна компетентність проявляється в умінні налагоджувати конструктивні взаємини з оточуючими людьми в процесі роботи.

У підсумок зазначимо, що нам імponує думка Х. Хершгена щодо найбільш істотних характеристик соціальної компетентності менеджера, до яких автор відносить ситуаційну специфічність, орієнтацію на мету і доцільну раціональність поведінки [3, с. 344]. По суті, це означає, що соціальна компетентність ґрунтується на здатності менеджера в певних умовах і ситуаціях досягати цілей і реалізовувати плани з урахуванням ситуаційних особливостей, потреб і точок зору різних суб'єктів професійної діяльності, залучених в соціально-професійну взаємодію.

БІБЛЮГРАФІЯ

1. Кремень В. Г. Філософія людиноцентризму як теоретична складова національної ідеї / Василь Григорович Кремень // Дзеркало тижня. – 2005. – № 31. – С. 21.
2. Куницына В. Н. Межличностное общение / В. Н. Куницына, К. В. Казаринова – СПб.: Питер, 2003. – 544 с.
3. Хершген Х. Маркетинг: основы профессионального успеха: учеб. для вузов / Х. Хершген. – М.: ИНФРА-М, 2000. – 436 с.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ

Кійко Євгеній Юрійович – магістрант спеціальності 073 «Менеджмент», спеціалізація «Управління навчальним закладом», Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка.
Коло наукових інтересів: соціальна компетентність вчителя і керівника.

Бсяєва Наталія Вячеславівна – кандидат педагогічних наук, старший викладач кафедри педагогічної майстерності та менеджменту імені І. А. Зязюна, Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка. *Коло наукових інтересів:* професійна етика менеджера, іміджетворення майбутнього керівника і викладача, формування емоційно комфортного середовища навчальної та професійної взаємодії.